

Emigrace

Jaroslav Hutka

Kam sahají slova lidem v emigraci
Slova o domově, smysl se jim ztrácí
Zůstat, jít, či vzdát se, otázky se řadí
Kůň zraněných dějin po obzoru pádí
Do lásky, do žití, politik se plete
Vše, co k uchopení, hrubou rukou hněte
Do písňě se vecpal, okna cihlou zazdil
V politické louži lidskou duši smočil

Emigrací rozříz život na dva díly
Na dva díly mrtvé, bez duše a síly
Strach, bolest a marnost na svou stranu pojal
V alianci s nimi naši duši rozťal
Trpělivost nemá v nekonečnu kořen
Emigrace bolí, co si s ní teď počnem
Musíme s ní spávat, semenem ji kropit
Mrtvé dítě denně nadějí pak kojit

Politik se směje na ovečky bludné
Které chtějí válčit, zbraně nemaj žádné
Rozpornost jim zbyla jako pastva denní
Zbloudilost, co nezná žádné přemostění
Chyceni do pasti, neschopni se smluvit
Chřadnou bezdomovci, lačni sebe zradit
Politik se směje, s potěchou se dívá
Vítr stopy v písky svým tělem přikrývá